

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 263/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 24 lutego 2020 roku w sprawie II K 687/19.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, co miało wpływ na treść tego orzeczenia polegający na błędnym ustaleniu, że na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego można oskarżonemu przypisać popełnienie zarzucanego mu	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

przestępstwa, a w konsekwencji dowolne przyjęcie, że M. J. (1) wyczerpał swoim zachowaniem dyspozycje art. 178a § 4 k.k. co jest następstwem obrazy prawa procesowego art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. i błędnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadków D. P. i M. J. (2) dokonanej z naruszeniem zasad obiektywizmu oraz braku wszechstronnego rozważenia całości zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w konsekwencji rozstrzygnięcie powstałych istotnych wątpliwości - na niekorzyść oskarżonego w sytuacji, kiedy nie można w sposób jednoznaczny dokonać ustaleń w zakresie czasu spożywanego przez oskarżonego alkoholu i ilości a w konsekwencji możliwości zakwalifikowania czynu oskarżonego jako wykroczenia.

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd Okręgowy nie dostrzegł w zarzucie żadnych rzeczowych i celnych argumentów, które dyskwalifikowałyby stanowisko Sądu I instancji w zakresie ustalonych faktów. Poza tym, analiza materiału dowodowego sprawy nie stwarza w żadnej mierze podstaw do uznania, że sąd miałby dokonać błędnych ustaleń faktycznych w zakresie przewidzianym w zarzucie. Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób prawidłowy i trafnie (choć zwięźle) ocenił zgromadzone w sprawie dowody, rozważył wszystkie ustalone na ich podstawie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, a swoje przekonanie co do ich wiarygodności - w sensie pozytywnym i negatywnym -</p>		

logicznie i
wyczerpująco
umotywował w
pisemnych
motywach
orzeczenia, przy
czym uczynił to
z uwzględnieniem
wskazań wiedzy
i doświadczenia
życiowego.
Następnie na
podstawie tychże
dowodów, poczynił
prawidłowe
ustalenia faktyczne
co do sprawstwa
i winy oskarżonego
M. J. (1) w zakresie
przypisanego mu
czynu. Sąd
Okręgowy w pełni
podziela ocenę
materiału
dowodowego (choć
została ona
uzupełniona przez
sąd odwoławczy)
dokonaną przez
Sąd Rejonowy, jak
i odtworzony na
podstawie tego
materiału stan
faktyczny. Kontrola
odwoławcza
wykazała bowiem,
że Sąd Rejonowy
dokonując ustaleń
faktycznych działał
zgodnie z zasadą
swobodnej oceny
dowodów, w ramach
i na podstawie
obowiązującego
prawa oraz zasad
doświadczenia
życiowego.
Wskazany powyżej
zarzut podniesiony
przez skarżącą - jak

wynika z jego treści
- nierozdzielnie
wiąże się z zarzutem
obrazy przepisów
postępowania
generalnie
sprowadzającej się
do zanegowania
oceny materiału
dowodowego
przeprowadzonej
przez Sąd Rejonowy.
Przy czym, podzielić
należy
konsekwentne
poglądy
orzecznictwa, że
przekonanie Sądu
o wiarygodności
jednych dowodów
i jej braku w
przypadku innych,
pozostaje pod
ochroną przepisu
art. 7 k.p.k., jeżeli
zostało poprzedzone
ujawnieniem w toku
rozprawy głównej
całości sprawy,
rozważeniem
okoliczności
przemawiających
zarówno na korzyść,
jak i na niekorzyść
oskarżonego,
pozostaje zgodne ze
wskazaniami wiedzy
i doświadczenia
życiowego oraz
zostało
wyczerpująco i
logicznie
uargumentowane w
uzasadnieniu
wyroku (tak np.
postanowienie Sądu
Najwyższego z dnia
11.04.2018 r. sygn.
IV KK 104/18, opubl.

Legalis). W aspekcie powyższego, apelacja obrońcy oskarżonego nie wykazała w skuteczny sposób, aby rozumowanie Sądu meriti, przy ocenie zgromadzonych w sprawie dowodów było wadliwe, bądź nielogiczne. Zarzuty przedstawione w tym zakresie w apelacji mają w istocie charakter polemiczny i opierają się wyłącznie na wybiórczej oraz subiektywnej ocenie zebranych w sprawie dowodów. Nie można w żaden sposób podzielić twierdzenia skarżącego, iż Sąd Rejonowy dokonał stronniczej i dowolnej oceny wiarygodności zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności osobowych źródeł dowodowych, aczkolwiek z uwagi na ascetyczną ocenę dowodów zostanie ona częściowo uzupełniona przez sąd odwoławczy. Dodatkowo podkreślić należy, iż nie doszło do pominięcia istotnych dla sprawy okoliczności,

mogących mieć wpływ na rozstrzygnięcie w kwestii winy oskarżonego, a zatem brak obrazy przepisu art. 410 k.p.k. Zarzut ten mógłby okazać się uzasadniony jedynie w wypadku, gdyby wyrok został oparty na okolicznościach nieujawnionych w toku rozprawy głównej, jak też w sytuacji pominięcia przy wyrokowaniu ujawnionych w toku rozprawy głównej okoliczności tak korzystnych, jak i niekorzystnych dla oskarżonego, co w przedmiotowej sprawie nie miało miejsca. Stwierdzić wszak należy, iż Sąd I instancji, zgodnie z art. 410 k.p.k., rozważył wszystkie dowody, przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), a w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, przekonująco wykazał dlaczego jednym dowodom należało dać wiarę, a innym z kolei – waloru takiego odmówić. Sąd odwoławczy, w pełni zgadza się z przeprowadzoną

przez Sąd I instancji
oceną
przeprowadzonych
w sprawie dowodów.

W świetle zebranych
w sprawie dowodów
wyprowadzony
przez Sąd I instancji
wniosek co do
zaistnienia podstaw
do pociągnięcia
oskarżonego M. J.
(1) do
odpowiedzialności
karnej ostatecznie za
czyn z art. 178a
§ 1 k.k. należy
uznać jako słuszny.
Podkreślić należy,
iż sporządzona w
sprawie na etapie
postępowania
odwoławczego
opinia
toksykologiczna
biegłej mgr Z. W.
udziela
kompleksowych
odpowiedzi na
postawione pytania i
umożliwia ustalenie
- w zestawieniu z
dowodami
osobowymi - kiedy
doszło do spożycia
przez oskarżonego
substancji
alkoholowej, a w
reasumpcji, czy
oskarżony w chwili
kierowania
pojazdem
mechanicznym
znajdował się w
stanie nietrzeźwości,
czy też w stanie po
użyciu alkoholu, i
tym samym naruszył
obowiązuje normy

prawa. W ocenie sądu odwoławczego, opinia biegłego z zakresu toksykologii jest jasna, zawiera szczegółowe odpowiedzi na wszystkie postawione przez sąd pytania (w tym dowodzi, że na podstawie zebranych dowodów można wyliczyć orientacyjną konsumpcję alkoholu i skorygować deklaracje - ewoluujące w w trakcie postępowania - o ilości spożytego alkoholu), a nadto, nie zawiera sprzeczności i stanowi pełnowartościowy materiał dowodowy. Wszak z treści opinii wynika, że obliczenia rachunku prospektywnego wskazują, że istnieje sprzeczność pomiędzy oświadczeniami oskarżonego co do ilości i czasu konsumpcji alkoholu przez M. J. (1), a obliczoną ilością alkoholu z jego stężenia w powietrzu wydychanym podczas pierwszego pomiaru wykonanego analizatorem

dowodowym
Alkometr A2.0/04.
Tym samym, o
ile biegły podniósł,
że tylko w
jednym z wariantów
opisanych w punkcie
b) sumaryczna
konsumpcja
wskazanych alkoholi
i piwa mogłaby
korespondować z
wynikiem stężenia
ujawnionego w
pomiarze
wydychanego
powietrza, zaś
pozostałe warianty
(a było ich
kilka) nie znajdują
potwierdzenia w
wynikach badań z
urządzenia
kontrolno -
pomiarowego. W
związku z tym,
zestawienie treści
opinii biegłego z
logiczną i
skrupulatną oceną
zebranych
dowodów, w tym
wyjaśnień
oskarżonego
składanych na
różnych etapach
postępowania
wiedzie do
przekonania, że
ta wersja -
prezentowana przez
M. J. (1) -
nie zasługuje na
wiarę. Oskarżony
kilkukrotnie
zmieniał wersje
przebiegu wydarzeń
w dniu 21 września
2019 roku wyłącznie
w celu uniknięcia

odpowiedzialności karnej za inkryminowany mu czyn. Stąd też przyjąć należy, iż do spożycia alkoholu doszło przed kolizją spowodowaną przez oskarżonego i w tym czasie znajdował się on około godziny 15.40 w stanie nietrzeźwości w przedziale 1,2-1,8 promila alkoholu w zależności od wariantu spożycia. Nie bez znaczenia pozostaje również postawa samego oskarżonego, który to w toku składania kolejnych wyjaśnień zmieniał wersje dotyczącą spożycia alkoholu (niejako dopasowując ją do zmieniających się okoliczności sprawy i tym samym upatrując w tym swoją szansę na uniknięcie odpowiedzialności karnej). Biorąc pod uwagę wnioski opinii, oczywistym jest, że jedna z wersji - z jego punktu widzenia - była dla niego najbardziej korzystna (co zapewne dostrzegło też bystre oko obrońcy i niewątpliwie taka jest jego rola). Niewątpliwie z uwagi na charakter czynu stanowiącego

przedmiot osądu w niniejszej sprawie, zachodziła konieczność pozyskania opinii biegłego toksykologa, jako że stwierdzenie okoliczności mających kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, w tym także dla oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego, wymagało wiadomości specjalistycznych. Niemniej jednak, nie miało to wpływu na trafność rozstrzygnięcia co do zasady (a mianowicie sprawstwa i winy oskarżonego), zważywszy na to, że dowód taki przeprowadzony został z inicjatywy sądu okręgowego. Reasumując, wbrew twierdzeniom zawartym w apelacji, nie ma podstaw, ani do skutecznego kwestionowania dokonanej przez sąd I instancji oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego (poprzez wskazanie naruszenia normy art. 7 k.p.k.), ani też poczynionych na podstawie tego materiału

<p>dowodowego ustaleń faktycznych odnośnie sprawstwa i winy oskarżonego M. J. (1). Apelacja kwestionuje stanowisko Sądu Rejonowego z pozycji wyjaśnień oskarżonego oraz jego własnych, subiektywnych ocen wymowy przeprowadzonych na rozprawie dowodów, przy wybiórczym i pozbawionym obiektywizmu ujęciu ich zakresu, charakteru i treści. Bowiem zważyć należy, iż Sąd pierwszej instancji przeanalizował wyjaśnienia oskarżonego, skonfrontował je z innymi dowodami i trafnie potraktował jego twierdzenia, jako przyjętą linię obrony. Przy czym, w oparciu o całokształt zebranych dowodów – w tym opinię biegłego – zmodyfikowany został jedynie opis czynu przypisanego oskarżonemu.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny</p>		

<p>Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu ewentualnie o zakwalifikowanie czynu jako wykroczenie, a z ostrożności procesowej o zmianę kwalifikacji prawnej czynu na art. 178a § 1 k.k. i obniżenie wymiaru kary i warunkowe umorzenie postępowania wobec oskarżonego, nie orzekanie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych ewentualnie obniżenie wysokości kary, orzeczenie jej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów na okres 3 lat, odstąpienie od obciążania oskarżonego świadczeniem pieniężnym z uwagi na sytuację rodzinną i materialną, zwolnienie oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w całości.</p>	<p># niezasadny</p>		
---	---------------------	--	--

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>Wniosek zasadny jedynie częściowo z przyczyn wskazanych szczegółowo w punkcie 5.2.1.</p>				
<p>3.2.</p>	<p>Obraza prawa procesowego art. 5 § 2 k.p.k. polegająca na nierozstrzygnięciu niedających się usunąć wątpliwości co do stanu nietrzeźwości oskarżonego na jego niekorzyść i zakwalifikowaniu czynu jako przestępstwa pomimo iż od zdarzenia do przyjazdu policji do oskarżonego minęło około ponad godzina czasu i brak jakiegokolwiek dowodu wskazującego na ilość alkoholu w organizmie oskarżonego w chwili czynu co powoduje możliwość ewentualnego zakwalifikowania czynu jako wykroczenia.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Przypomnienia wymaga, że w świetle ugruntowanego orzecznictwa sądów nie można zarzucać obrazy art. 5 § 2 k.p.k. na tej podstawie, że strona zgłasza wątpliwości co do ustaleń faktycznych. Dla oceny, czy został naruszony zakaz in dubio pro reo nie są istotne wątpliwości strony procesowej, ale to jedynie, czy orzekający sąd takie wątpliwości powziął i rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, albo czy w realiach sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć. Gdy ustalenia faktyczne zależą od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu reguły in dubio pro reo, bo jedną z podstawowych prerogatyw sądu orzekającego jest swobodna ocena dowodów (art. 7 k.p.k.).</p> <p>Zważywszy na powyższe oraz</p>		

<p>argumenty wskazane szczegółowo w punkcie 3.1 w ocenie sądu odwoławczego Sąd meriti nie dopuścił się obrazy przepisu art. 5 § 2 k.p.k.</p> <p>Jedynie na marginesie zauważyć należy, iż - zapewne przez przeoczenie - zarzut ten został skonstruowany w sposób nieprawidłowy. Apelujący zarzuca bowiem Sądowi Rejonowemu "nierozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości co do stanu nietrzeźwości oskarżonego na jego niekorzyść", a więc gdyby iść tym tokiem myślenia postąpienie Sądu meriti ze wszech miar właściwe. Prawidłowo zarzut ten winien zaś brzmieć "rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości co do stanu nietrzeźwości oskarżonego na jego niekorzyść".</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o uchylenie zaskarżonego</p>	<p># zasadny</p>		

wyroku	i	# częściowo zasadny		
przekazanie sprawy				
Sądowi I instancji		# niezasadny		
do ponownego				
rozpoznania				
ewentualnie	o			
zmianę				
zaskarżonego				
wyroku	i			
uniewinnienie				
oskarżonego	od			
zarzucanego	mu			
czynu ewentualnie				
o zakwalifikowanie				
czynu	jako			
wykroczenie, a z				
ostrożności				
procesowej o zmianę				
kwalifikacji prawnej				
czynu na art.				
178a § 1 k.k. i				
obniżenie wymiaru				
kary i warunkowe				
umorzenie				
postępowania wobec				
oskarżonego, nie				
orzekanie zakazu				
prowadzenia				
pojazdów				
mechanicznych				
ewentualnie				
obniżenie wysokości				
kary, orzeczenie				
jej z warunkowym				
zawieszeniem jej				
wykonania,				
orzeczenie zakazu				
prowadzenia				
pojazdów na okres				
3 lat, odstąpienie od				
obciążania				
oskarżonego				
świadczaniem				
pieniężnym z uwagi				
na sytuację rodzinną				
i materialną,				
zwolnienie				
oskarżonego	od			

ponoszenia kosztów sądowych w całości.			
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Wniosek zasadny jedynie częściowo z przyczyn wskazanych szczegółowo w punkcie 5.2.1.			
3.3.	<p>Obraza prawa procesowego art. 170 § 1 k.p.k. polegające na oddaleniu wniosków dowodowych o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków - matki oskarżonego, funkcjonariuszy Policji w sytuacji, kiedy świadkowie mieli zeznawać na okoliczności mające istotne znaczenie dla sprawy w zakresie sposobu w jaki oskarżony dostał się do domu przedmiotowego dnia, ustaleń w zakresie czasu i ilości spożywanego przez oskarżonego alkoholu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo			

zasadny albo niezasadny		
<p>Przed wszystkim, odnosząc się do powyższych zarzutów - zdefiniowanego w apelacji obrońcy oskarżonego - zauważyć należy, iż o ile rzeczywiście podstawę decyzji Sądu Rejonowego o oddaleniu wniosków dowodowych o przesłuchanie w charakterze świadków policjantów D. S. i K. Z. oraz G. J. stanowiło uznanie, że zmierzają one do przedłużenia postępowania, przy czym, w postanowieniu tegoż Sądu słusznie wskazano bądź na niejasne tezy dowodowe wyartykułowane przez wnioskodawcę tudzież - jak miało to miejsce w przypadku matki oskarżonego - udowodnienie (i brak kwestionowania) sytuacji rodzinnej oskarżonego przy pomocy zeznań jego żony. Odnosząc się zaś stricte do powyższego zarzutu podkreślić należy, iż na etapie postępowania odwoławczego</p>		

<p>obrońca oskarżonego nie wnioskuje o przeprowadzenie przytoczonych powyżej dowodów. Jednakowoż w wyniku drobiazgowej analizy materiału dowodowego Sąd Okręgowy nie podzielił stanowiska skarżącego co do konieczności uzupełnienia postępowania dowodowego. W tym miejscu wskazać należy, iż zdaniem sądu odwoławczego zaniechanie przeprowadzenia dowodów wnioskowanych przez oskarżonego przed Sądem Rejonowym nie stanowiło uchybienia, a nade wszystko było prawnie irrelevantne dla zapadłego orzeczenia.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu ewentualnie o zakwalifikowanie czynu jako wykroczenie, a z ostrożności procesowej o zmianę kwalifikacji prawnej czynu na art. 178a § 1 k.k. i obniżenie wymiaru kary i warunkowe umorzenie postępowania wobec oskarżonego, nie orzekanie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych ewentualnie obniżenie wysokości kary, orzeczenie jej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów na okres 3 lat, odstąpienie od obciążania oskarżonego świadczeniem pieniężnym z uwagi na sytuację rodzinną i materialną, zwolnienie oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w całości.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			

<p>Wniosek zasadny jedynie częściowo z przyczyn wskazanych szczegółowo w punkcie 5.2.1.</p>				
<p>3.4.</p>	<p>Obraza prawa procesowego art. 424 § 2 k.p.k. polegająca na braku wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego w postaci dokumentacji dotyczącej sytuacji osobistej i rodzinnej oskarżonego, pozytywnej opinii od pracodawcy co spowodowało wymierzenie kary rażąco surowej i dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Odnosząc się zaś do zarzutu naruszenia art. 424 § 2 k.p.k. wskazać trzeba, że wyrok i jego uzasadnienie są ściśle ze sobą powiązane, przy czym, pełnią odmienne funkcje procesowe - wyrok</p>				

ma charakter samoistny, zaś jego uzasadnienie pełni rolę akcesoryjną, służącą jego wyjaśnieniu. Rolą uzasadnienia jest takie zaprezentowanie toku rozumowania Sądu orzekającego, by stronom umożliwić ewentualne zaskarzenie wyroku, a następnie by możliwa była ewentualna jego kontrola instancyjna, której dokonuje się w oparciu o akta, treść wyroku i uzasadnienia oraz wniesionych środków odwoławczych. Należy uznać, że ewentualna obraza przepisu art. 424 k.p.k. tylko w wyjątkowej sytuacji może mieć wpływ na treść orzeczenia w szczególności wtedy, gdy uniemożliwia realizację wskazanych wyżej funkcji. Niespełnienie wymogów z art. 424 Kodeksu postępowania karnego nie może stanowić samodzielnej podstawy zmiany lub uchylenia wyroku, skoro jest to uchybienie o

charakterze procesowym (art. 438 pkt 2 Kodeksu postępowania karnego), a więc wymaga wykazania możliwego wpływu na treść orzeczenia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 29.01.2020 r., II AKA 219/19, opubl. Legalis).

Uzasadnienie w ramach kontroli odwoławczej stanowi jedynie punkt wyjścia do zbadania zasadności orzeczenia i tak jak nienaganne formalnie uzasadnienie wyroku nie może przysłać wad wyroku nieznajdującego oparcia w materiale dowodowym, tak też wadliwe uzasadnienie nie może przesądzać niezbędności korekty dyspozytywnej części orzeczenia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 26.02.2004 r., II Aka 413/03, opubl. KZS 2005, z. 1, poz. 37).

W kontekście powyższego, w niniejszej sprawie obrońca oskarżonego nie wykazał, aby doszło

do naruszenia normy procesowej zawartej w art. 424 § 2 k.p.k. i tym bardziej, aby miała ona wpływ na treść orzeczenia. Owszem Sąd ma powinność wskazania i związłego uzasadnienia kryteriów, którymi kierował się zarówno co do wyboru rodzaju kary i środków karnych, jak też niezbędności wymierzenia kary tego właśnie rodzaju oraz w takim, a nie innym stopniu jej surowości lub łagodności. Jest oczywiste, że kara wymierzana jest indywidualnie każdemu sprawcy, a tym samym, w każdej sprawie, a zwłaszcza sprawach, w których sprawcy działali wspólnie i w porozumieniu, z uzasadnienia tej części wyroku musi jasno i przekonująco wynikać, dlaczego sąd wymierzył konkretnemu oskarżonemu taką właśnie karę, w tym dlaczego każdemu ze współsprawców wymierzył takie same kary albo też dlaczego pomimo przypisania działania wspólnie i w porozumieniu

<p>wymierzył im kary o różnym stopniu surowości. W aspekcie powyższego Sąd Rejonowy w sposób jasny i klarowny wskazał okoliczności uwzględnione w procesie rozstrzygania o rodzaju i rozmiarze orzeczonej kary i środków karnych, a jednym z elementów było - jak to określił Sąd merii - stabilne życie rodzinne (pod pojęciem tym zaś niewątpliwie kryje się sytuacja rodzinna oskarżonego, ale też niewątpliwie w tym kontekście sytuacja osobista sprawcy).</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu ewentualnie o zakwalifikowanie czynu jako wykroczenie, a z ostrożności procesowej o zmianę kwalifikacji prawnej</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>czynu na art. 178a § 1 k.k. i obniżenie wymiaru kary i warunkowe umorzenie postępowania wobec oskarżonego, nie orzekanie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych ewentualnie obniżenie wysokości kary, orzeczenie jej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów na okres 3 lat, odstąpienie od obciążania oskarżonego świadczeniem pieniężnym z uwagi na sytuację rodzinną i materialną, zwolnienie oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w całości.</p>				
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>Wniosek zasadny jedynie częściowo z przyczyn wskazanych szczegółowo w punkcie 5.2.1.</p>				
<p>3.5.</p>	<p>Obraza prawa materialnego art. 42 § 3 k.k. polegająca</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny</p>		

	na uznaniu, że obligatoryjnie dla sprawy skazanego za przestępstwo z art. 178a § 4 k.k. należy orzec dożywotnio środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych bez rozważenia przesłanki czy w przedmiotowej sprawie zachodzi wyjątkowy wypadek uzasadniony szczególnymi okolicznościami.	# niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Zarzut naruszenia art. 42 § 3 k.k. zdezaktualizował się w związku z dokonaniem przez sąd odwoławczy odmiennej subsumpcji prawnokarnej czynu przypisanego oskarżonemu M. J. (1).				
Wniosek				
Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny			

<p>ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu ewentualnie o zakwalifikowanie czynu jako wykroczenie, a z ostrożności procesowej o zmianę kwalifikacji prawnej czynu na art. 178a § 1 k.k. i obniżenie wymiaru kary i warunkowe umorzenie postępowania wobec oskarżonego, nie orzekanie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych ewentualnie obniżenie wysokości kary, orzeczenie jej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów na okres 3 lat, odstąpienie od obciążania oskarżonego świadczeniem pieniężnym z uwagi na sytuację rodzinną i materialną, zwolnienie oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w całości.</p>			
<p>Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo</p>			

zasadny albo niezasadny.				
Wniosek częściowo zasadny z przyczyn wskazanych szczegółowo w punkcie 5.2.1.				
3.6.	Rażąca niewspółmierność kary i środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych co jest konsekwencją nierozważenia w sposób prawidłowy okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego - okoliczności czynu, w sytuacji osobistej i rodzinnej oskarżonego, bardzo dobrej opinii od pracodawcy.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Zauważyć też należy, iż zgodnie z utrwalonym orzecnictwem, zmiana kary w instancji odwoławczej jest możliwa tylko wtedy, gdy kara wymierzona przez Sąd I instancji jest rażąco niewspółmierna. Nie				

może więc
następować w
każdym wypadku, w
którym jest możliwa
wedle własnej oceny
Sądu odwoławczego,
lecz wtedy tylko,
gdy kara orzeczona
nie daje się
zaakceptować z
powodu różnicy
pomiędzy nią, a
karą sprawiedliwą,
różnicy o randze
zasadniczej i rażącej,
wręcz „bijącej w
oczy”. Sąd
odwoławczy nie
może zatem
dokonywać korekty
kary o
charakterze „kwestyjnym”,
np. o 1 - 2
miesiące, przy karze
pobawienia wolności
wymierzonej w
latach (por. wyrok
Sądu Najwyższego
z dnia 04.07.1972
r., V KRN 230/72,
opubl. LEX Nr
21497; wyrok Sądu
Najwyższego z dnia
02.02.1995 r., opubl.
KZS 4/96 poz.
42; wyrok Sądu
Apelacyjnego w
Krakowie z dnia
21.09.2000 r., II
AKa 154/00, opubl.
KZS 2000/10/37).
O ile w tym
kontekście zarzut
ten nie był zasadny,
niemniej jednak na
skutek wniesienia
skargi apelacyjnej i
modyfikacji
subsumpcji
prawnokarnej czynu

<p>przypisanego oskarżonemu, konieczna okazała się zmiana w zakresie kary i środków karnych orzeczonych wobec oskarżonego M. J. (1) co zostało szczegółowo omówione w punkcie 5.2.1.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu ewentualnie o zakwalifikowanie czynu jako wykroczenie, a z ostrożności procesowej o zmianę kwalifikacji prawnej czynu na art. 178a § 1 k.k. i obniżenie wymiaru kary i warunkowe umorzenie postępowania wobec oskarżonego, nie orzekanie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych ewentualnie obniżenie wysokości</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>kary, orzeczenie jej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów na okres 3 lat, odstąpienie od obciążania oskarżonego świadczeniem pieniężnym z uwagi na sytuację rodzinną i materialną, zwolnienie oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w całości.</p>				
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>Wniosek częściowo zasadny z przyczyn wskazanych szczegółowo w punkcie 5.2.1.</p>				
<p>3.7.</p>	<p>Obraza prawa materialnego art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 76 § 1 k.k. polegająca na uznaniu oskarżonego winnym czynu z art. 178a § 4 k.k. w sytuacji, kiedy w dniu 8 marca 2020 roku czyn uległ zatarciu z mocy prawa co powoduje możliwość ewentualnego zakwalifikowania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

	czynu z art. 178a § 1 k.k.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Stosownie do treści przepisu art. 76 § 1 k.k. - w wypadku warunkowego zawieszenia wykonania kary - skazanie ulega zatarciu z mocy prawa z upływem 6 miesięcy od zakończenia okresu próby. Jeżeli wobec skazanego orzeczono grzywnę, środek karny, przepadek lub środek kompensacyjny, zatarcie skazania nie może nastąpić przed ich wykonaniem, darowaniem albo przedawnieniem ich wykonania. Zatarcie skazania nie może nastąpić również przed wykonaniem środka zabezpieczającego (art. 76 § 2 k.k.).</p> <p>W tym stanie rzeczy, Sąd I instancji nie miał żadnych podstaw, aby kwestionować dane o karalności oskarżonego M. J. (1) (vide k. 13-16, k. 40-41) – tym</p>			

samym ewidentnie w momencie wyrokowania sprawca był karany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 19 czerwca 2017 roku w sprawie II K 154/17 (vide k. 51, k. 80), zaś obrońca nie przywoływał żadnych wniosków na okoliczność przeciwną. A zatem, na dzień orzekania przez Sąd I instancji, a mianowicie w dniu 24 lutego 2020 roku oskarżony był osobą uprzednio karaną, a co więcej za przestępstwo stypizowane w art. 178a § 1 k.k.

Tym niemniej, zważywszy na okoliczność, że cytowanym wyrokiem w sprawie II K 154/17 orzeczono wobec oskarżonego karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat (okres próby minął w dniu 27 czerwca 2019 roku), zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu

<p>ładowego na okres 3 lat (który biegł od dnia 08 marca 2017 roku do dnia 08 marca 2020 roku) oraz świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej uregulowane w dniu 11 sierpnia 2017 roku, sąd odwoławczy zważył, że na dzień orzekania w przedmiocie wniesionej apelacji (w dniu 09 października 2020 roku), oskarżony M. J. (1) figurował już jako osoba niekarana (skazanie rzeczywiście uległo zatarciu z dniem 08 marca 2020 roku z mocy prawa), co wynikało z kolejnej informacji Krajowego Rejestru Karnego z dnia 16 września 2014 r. (k. 141, k. 151).</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania ewentualnie o zmianę</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu ewentualnie o zakwalifikowanie czynu jako wykroczenie, a z ostrożności procesowej o zmianę kwalifikacji prawnej czynu na art. 178a § 1 k.k. i obniżenie wymiaru kary i warunkowe umorzenie postępowania wobec oskarżonego, nie orzekanie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych ewentualnie obniżenie wysokości kary, orzeczenie jej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów na okres 3 lat, odstąpienie od obciążania oskarżonego świadczeniem pieniężnym z uwagi na sytuację rodzinną i materialną, zwolnienie oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w całości.</p>			
<p>Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo</p>			

zasadny albo niezasadny.				
Wniosek częściowo zasadny z przyczyn wskazanych szczegółowo w punkcie 5.2.1.				
3.8.	Niesłuszne obciążenie oskarżonego kosztami procesu bez rozważenia sytuacji rodzinnej oskarżonego, iż ma na utrzymaniu dwoje małych dzieci i aktualnie tylko oskarżony pracuje, a żona zajmuje się wychowaniem dzieci.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Oskarżony jest młodym, zdrowym człowiekiem i nie ma żadnych przeszkód do wykonywania przez niego pracy zarobkowej (oskarżony uzyskuje z pracy dochody na poziomie około 2900 złotych miesięcznie) celem uregulowania ciążących na nim należności sądowych. Tym samym, nawet fakt posiadania na				

<p>utrzymaniu dwojga małoletnich dzieci i kwestia regulowania zobowiązań finansowych związanych z kredytami, nie są podstawą do zwolnienia go od konieczności zapłaty należności sądowych, które związane są z jego karygodnym zachowaniem.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu ewentualnie o zakwalifikowanie czynu jako wykroczenie, a z ostrożności procesowej o zmianę kwalifikacji prawnej czynu na art. 178a § 1 k.k. i obniżenie wymiaru kary i warunkowe umorzenie postępowania wobec oskarżonego, nie orzekanie zakazu prowadzenia pojazdów</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>mechanicznych ewentualnie obniżenie wysokości kary, orzeczenie jej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów na okres 3 lat, odstąpienie od obciążania oskarżonego świadczeniem pieniężnym z uwagi na sytuację rodzinną i materialną, zwolnienie oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w całości.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wniosek niezasadny z przyczyn wskazanych szczegółowo powyżej.</p>			
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>			
<p>4.1.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>			

ROZSTRZYGNIĘCIE**5.
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO****1.7. Utrzymanie
w mocy wyroku
sądu pierwszej
instancji**

5.1.1.

Przedmiot
utrzymania w mocy

Utrzymanie wyroku częściowo w mocy w zakresie orzeczonych środków karnych, które podlegały jedynie określonej modyfikacji oraz w zakresie obciążenia oskarżonego M. J. (1) poniesionymi przed Sądem I instancji wydatkami o czym szczegółowo wyjaśniono w punkcie 5.2.1.

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy

Utrzymanie w mocy wyroku w części z przyczyn wskazanych szczegółowo w punkcie 5.2.1.

**1.8. Zmiana
wyroku sądu
pierwszej
instancji**

5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez:</p> <ul style="list-style-type: none">• w miejsce czynu przypisanego w punkcie 1 wyroku, a opisanego w akcie oskarżenia uznano oskarżonego M. J. (1) za winnego tego, że w dniu 21 września 2019 roku około godziny 15:40 w miejscowości G. (...), gmina W. prowadził w ruchu lądowym po drodze publicznej pojazd mechaniczny – Quad marki Y. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości o zawartości alkoholu we krwi mieszczącej się w granicach od 1,2 ‰, do 1,8 ‰, czym umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym i przyjmuje, że wyczerpuje on dyspozycję art.		

178a § 1 k.k.
i za czyn ten
na podstawie
art. 178a § 1
k.k. wymierza
oskarżonemu
karę 6 miesięcy
pozbawienia
wolności;

- na podstawie
art. 69 § 1 k.k.,
art. 69 § 2
k.k., art. 70 § 1
k.k., art. 73 § 1
k.k. wykonanie
wymierzonej
oskarżonemu
kary
pozbawienia
wolności
warunkowo
zawieszono na
okres próby
3 lat i
we wskazanym
okresie próby
oddano
oskarżonego
pod dozór
kuratora
sądowego;
- na podstawie
art. 72 § 1
pkt 5 k.k.
we wskazanym
okresie próby
zobowiązano
oskarżonego do
powstrzymywania
się od
nadużywania
alkoholu;
- przyjęto za
podstawę
prawną
rozstrzygnięcia
zawartego w

<p>punkcie 2 art. 42 § 2 k.k. i w miejsce orzeczonego wobec oskarżonego dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym orzeczono zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 3 lat;</p> <ul style="list-style-type: none"> • orzeczone wobec oskarżonego w punkcie 3 świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej obniżono do kwoty 5.000 (pięć tysięcy) złotych; • uchylono rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 4. 	
<p>Zwiąże o powodach zmiany</p>	
<p>Z przedstawionych powyżej faktów</p>	

wynika, że o ile M. J. (1) w dacie popełnienia przypisanego mu przestępstwa i w dacie wyrokowania przez Sąd I instancji był osobą prawomocnie skazaną za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, niemniej jednak już w dacie wyrokowania przez Sąd Okręgowy takową nie był. Bowiem uprzednie skazanie - wyrokiem Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 19 czerwca 2017 roku w sprawie II K 154/17 - uległo zatarciu z mocy prawa. W tej sytuacji przypisanie mu przestępstwa określonego w art. 178a § 4 k.k. stanowiłoby rażącą obrazę tego przepisu. W tym miejscu podkreślić należy, iż ustalenie, czy skazanie stanowiące podstawę swoistej „recydywy” z art. 178a § 4 k.k. uległo zatarciu, czy też nie, zawsze powinno opierać się na wiedzy pewnej sądu rozpoznającego sprawę. Snucie domniemań w tej

kwestii jest niedopuszczalne, podobnie jak ustalanie faktu zatarcia skazania z jakąś dozą prawdopodobieństwa. Wiedza sądu oparta na znajomości obowiązujących w tej materii przepisów zawsze musi wyrażać się w stwierdzeniu o charakterze zero – jedynkowym, albo zatarcie to nastąpiło, albo nie. Tylko takie ustalenie pozwala na dokonanie prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy i w tej materii nie ma żadnej alternatywy w postaci budowania przekonania sądu w oparciu o przyjęcie jakiegoś stopnia prawdopodobieństwa. Należy przyjąć, że istniejące w tej kwestii wątpliwości zawsze można usunąć (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17.10.2018 r. V KK 486/17, opubl. Legalis). Tym samym, na gruncie przedmiotowej sprawy w oparciu o zgromadzone dowody - aktualną informację z Krajowego Rejestru Karnego vide k. 141 - konstatować należy, iż bezsprzecznie doszło do zatarcia

skazania w sprawie
II K 154/17
(na obecną chwilę
oskarżony M. J.
(1) jest osobą
niekaraną).

W związku z
tym, wobec zatarcia
skazania w sprawie
II K 154/17
Sądu Rejonowego w
Tomaszowie
Mazowieckim
(ustalonego w
sposób nie budzący
wątpliwości na
etapie postępowania
odwoławczego)
oskarżony nie jest
osobą prawomocnie
skazaną za
prowadzenie
pojazdu w stanie
nietrzeźwości, a
w związku z
tym prawidłowa
subsumpcja winna
skutkować
przypisaniem mu
sprawstwa występku
z art. 178a §
1 k.k. i między
innymi w takim
zakresie doszło do
modyfikacji
rozstrzygnięcia Sądu
Rejonowego w
zakresie opisu czynu
przypisanego, jak
i jego kwalifikacji
prawnej. W tym
miejscu zauważyć
jedynie należy, iż w
istocie rzeczy, gdyby
nie błąd zaniechania
ze strony Sądu
I instancji, status
oskarżonego nie
zmieniłby się tak

diametralnie na jego korzyść. Otóż oskarżony w chwili dokonania inkryminowanego mu czynu nie tylko był osobą karaną w nieodległej przeszłości za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, ale też w dniu 21 września 2019 roku poruszając się pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości czynił to wbrew obowiązującemu jeszcze w stosunku do niego zakazowi prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 3 lat orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 19 czerwca 2017 roku w sprawie II K 154/17 i obowiązującego od dnia 08 marca 2017 roku do dnia 08 marca 2020 roku. Z ugruntowanego zaś w tej materii orzecznictwa wynika, że o ile przeszkodą do przyjęcia wobec sprawcy, któremu zarzucono prowadzenie w stanie nietrzeźwości

pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym surowszej odpowiedzialności karnej z art. 178a § 4 k.k. jest fakt zatarcia z mocy prawa wcześniejszego prawomocnego skazania za przestępstwo określone w art. 178a § 1 k.k. lub wymienione w art. 178a § 4 k.k., zaistniały w dacie wyrokowania co do popełnienia czynu określonego w art. 178a § 1 k.k. również wtedy, gdy do popełnienia tego czynu doszło przed upływem okresu niezbędnego do zatarcia wcześniejszego skazania, to nie stanowi takowej przeszkody zatarcie w dacie wyrokowania skazania, którego częścią było orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, jeżeli będący przedmiotem osądu czyn określony w art. 178a § 1 k.k. został popełniony w okresie obowiązywania tego zakazu. Krótko mówiąc Sąd Rejonowy winien - orzekając w dniu 24

lutego 2020 roku i mając świadomość zbliżającej się chwili zatarcia wcześniejszego skazania - zmodyfikować opis czynu przypisanego oskarżonemu poprzez wskazanie, że czyn popełniony przez oskarżonego M. J. (1) miał miejsce w czasie obowiązywania wspomnianego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Niestety powyższa okoliczność umknęła Sądowi meriti w momencie czynienia zmiany opisy czynu zarzucanego oskarżonemu, a z uwagi na zakres i kierunek wniesionego środka odwoławczego (zaskarżenie wyroku w całości na korzyść oskarżonego) sąd odwoławczy nie był uprawniony dokonać korekty w tym zakresie.

Konsekwencją zaś zakwalifikowania czynu przypisanego oskarżonemu pod normę wyrażoną w art. 178a § 1 k.k. było obniżenie wobec niego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w

ruchu lądowym do 3 lat (na podstawie art. 42 § 2 k.k.), zaś świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej do kwoty 5.000 złotych. Sąd Okręgowy zważył, że w jednolitym orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreślano, że ratio legis zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych stanowi wykluczenie z ruchu drogowego takich kierowców, którzy wykazali, że zagrażają bezpieczeństwu w komunikacji. Obowiązek orzeczenia wobec nietrzeźwego sprawcy przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, uczestniczącego w ruchu, środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych albo pojazdów mechanicznych określonego rodzaju, ściśle sprzęgnięty jest z celem, jaki zakaz ten ma realizować. Chodzi najpierw o cele, które

zakaz ma osiągnąć wobec oskarżonego, przede wszystkim cele zapobiegawcze, wysunięte przed cele wychowawcze. Taka hierarchia celów została przyjęta przez ustawodawcę także przy orzekaniu środków karnych. W aspekcie powyższego, Sąd Okręgowy zważył też, że przedmiotowa sprawa jest typową tj. miało tu miejsce zatrzymanie kierującego do przypadkowej kontroli i potwierdzenia jego stanu nietrzeźwości, a przy tym tylko abstrakcyjne zagrożenie dla ruchu drogowego. Stąd też ukształtowanie środków karnych wobec oskarżonego na powyższym poziomie będzie wystarczającą reakcją karną. Zważywszy natomiast na powyższe w ocenie Sądu Okręgowego, kara 6 miesięcy pozbawienia wolności o charakterze nieizolacyjnym (orzeczona ponownie przez sąd odwoławczy przy zmienionym opisie i kwalifikacji prawnej czynu) jest adekwatna do

stopnia winy oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości jego czynu, a uwzględnia jako okoliczności obciążające aktualną niekaralność, ponad dwukrotnie przekroczenie ustawowego progu trzeźwości, spowodowania, zagrożenie jakie stwarzał oskarżony, które w tym przypadku się zmateriałizowało. W ocenie Sądu w przypadku oskarżonego można zastosować instytucję probacyjnej warunkowego zawieszenia wykonania kary. Bowiem nie sprzeciwia się temu brzmienie art. 69 k.k. Zgodnie bowiem z treścią tego przepisu, sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia

powrotowi do
przestępstwa (§
1). Nadto sąd
warunkowo
zawieszając
wykonanie kary, sąd
bierze pod uwagę
przede wszystkim
postawę sprawcy,
jego właściwości i
warunki osobiste,
dotychczasowy
sposób życia oraz
zachowanie się po
popelnieniu
przestępstwa (§ 2).
Innymi słowy, na
warunkowe
zawieszenie
wykonania
orzeczonej kary
zasługują jedynie
sprawcy, wobec
których orzeczono
karę w określonym
wymiarze ale
zasadniczo co, do
których istnieje
pozytywna prognoza
resocjalizacyjna na
przyszłość.
Dotychczasowa
postawa i sposób
życia muszą zatem
wskazywać na to, że
mimo niewykonania
kary zostaną
osiągnięte cele kary,
a w szczególności, iż
sprawca nie powróci
ponownie na drogę
przestępstwa. W
przedmiotowej
sprawie istnieją
przesłanki
pozwalające w
sposób
przekonywujący i
wiarygodny
budować

przypuszczenie, iż w wypadku warunkowego zawieszenia kary w stosunku do oskarżonego, cele kary zostałyby osiągnięte. W sprawie nie ujawniły się okoliczności rzutujące na stopień winy, bowiem oskarżony nie jest dotknięty żadną dysfunkcją psychiczną, a tym samym prawidłowo postrzega rzeczywistość i mógł dać posłuch obowiązującemu prawu.

Uwzględniając zatem występujące w sprawie okoliczności przedmiotowo – podmiotowe, w ocenie Sądu odwoławczego stwierdzić należy, iż stopień zawinienia i stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu jest znaczny. W ocenie Sądu Odwoławczego wolnościowa kara pozbawienia wolności jest adekwatna do popełnionego przestępstwa, a nade wszystko spełni oczekiwane cele zapobiegawcze i wychowawcze, a także w zakresie kształtowania świadomości

prawnej społeczeństwa.			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapłaty i prawnie i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3	W oparciu o przepisy art. 634 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. i art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami) Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego M. J. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 złotych tytułem opłaty za obie	

instancje oraz kwotę 545,85 złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym. Oskarżony jest młodym, zdrowym człowiekiem i nie ma żadnych przeszkód do wykonywania przez niego pracy zarobkowej (oskarżony uzyskuje z pracy dochody na poziomie około 2900 złotych miesięcznie) celem uregulowania ciążących na nim należności sądowych. Tym samym, nawet fakt posiadania na utrzymaniu dwojga małoletnich dzieci i kwestia regulowania zobowiązań finansowych związanych z kredytami, nie są podstawą do zwolnienia go od konieczności zapłaty należności sądowych, które związane są z jego karygodnym zachowaniem.

7. **PODPIS**

1.11. **Granice zaskarżenia**

Granice

Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. J. (1).		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 24 lutego 2020 roku w sprawie II K 687/19.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana